

ת"פ 13124/04/14 - מדינת ישראל נגד דיאא חסן, מוסא גושי, עלי מותעב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13124-04-14 מדינת ישראל נ' חסן(עציר) ואח'

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. דיאא חסן (עציר)
2. מוסא גושי (אחר/נוסף)
3. עלי מותעב

הנאשמים

גזר דין לנאשמים 2-3

רקע

1. הנאשמים בתיק זה הודו והורשעו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות: התפרצות לדירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וגניבה לפי סעיף 384 לחוק. דינו של נאשם 1 נגזר עם צירוף תיק זה, לתיקים אחרים שהתנהלו נגדו בבית המשפט המחוזי בירושלים.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, לנאשם 2 חנות בעיר העתיקה בירושלים (להלן: "החנות"). לפני יום 15.1.2014, נכנס לחנות סוכן משטרה (להלן: "השוטר"). במהלך שיחה ביניהם, ענה השוטר כי הוא סבור שלמעסיקו היהודי יש כסף רב, והנאשם 2 הציע כי יברר היכן המעסיק מתגורר לשם ביצוע פריצה וגניבת כסף מאותו מעסיק. ביום 15.1.14, פנה הנאשם 2 אל השוטר, סיפר לו על מצבו הכלכלי הקשה והציע לבצע את הפריצה. השוטר מסר כי אינו עובד עוד אצל אותו מעסיק, אולם הנאשם 2 ביקש כי יחדש עימו את הקשר על מנת לצבור מודיעין, לצורך ביצוע הפריצה לבית המעסיק. בנוסף, אמר שיגייס להתפרצות את נאשם 1, עימו ביצע פריצות בעבר.

ביום 27.2.14 התקשר נאשם 1 לשוטר, לברר האם התקדם השוטר בפעולות לקראת הפריצה. השוטר מסר כי עדין לא שכפל את מפתחות בית המעסיק. בהמשך, התקשר אף הנאשם 2 באותו עניין, והשוטר ענה כי עדיין לא שוכפלו המפתחות. בהמשך, הותקנה כספת בדירה המוחזקת על ידי המשטרה (להלן: "הדירה"), ובה 2,500 ₪ 221 דולר ארה"ב ו-150 יורו. כן הותקנו בדירה מצלמות, ונמסרו לשוטר מפתחות הדירה.

ביום 2.3.14 התקשר הנאשם 2 אל השוטר, ושאל האם שוכפלו המפתחות. השוטר ענה בחיוב, והתקשר בהמשך אל הנאשם 2, עדכן אותו כי המעסיק יוצא מהדירה בערב, והנאשם 2 הודיע לו שהוא והנאשם 1 מוכנים לביצוע ההתפרצות ואף קיים רכב נוסף שיצטרף אליהם ו"יפתח ציר" עבורם. בהמשך, נפגש השוטר עם הנאשם 2 והנאשם 1, לבקשת הנאשם 2, והשוטר השיב לשאלות שונות לצורך הערכות להתפרצות. במהלך

השיחה סוכם כי השוטר יתקשר לנאשם 2 לאחר שיוודא כי המעסיק אינו בביתו.

בשעה 19:30, ולאחר שהשוטר לא השיב למספר שיחות טלפון של הנאשם 1, התקשר השוטר לנאשם 1 והודיעו כי הוא יוצא לבדוק שהמעסיק יצא מביתו, ויעדכן אותם. בהמשך, התקשר השוטר לנאשם 2 וקבע שיאסוף את הנאשמים 1-2 ואלה אכן חברו אליו לרכבו. בשלב זה, מסר להם את מיקום הבית, ההגעה אליו ומסר לנאשם 1 את מפתחות הבית וזה העבירם לנאשם 2. השוטר הביאם לדירה וסימן אותה עבורם. הנאשמים נכנסו לדירה, עטו כפפות לידיהם, ולא הצליחו לעקור את הכספת. הנאשמים התקשרו לנאשם 3, וביקש ממנו לום. בשלב זה עזבו הנאשמים 1 ו-2 את המקום ברכבו של השוטר, פגשו את הנאשם 3 שהמתין ברכבו בסמוך, שבו לדירה עם מברג, אך שוב יצאו ממנה לאחר שלא הצליחו לעקור את הכספת ואמרו שזקוקים ללום. השוטר הסיעם לשער שכם, ולבקשתם שב לתצפת על הדירה, ולוודא שבעליה לא שב אליה.

בהמשך, אסף השוטר את הנאשמים 1 ו-3, כאשר הנאשם 1 אווז בלום, ואילו הנאשם 2 עבר לנהוג ברכב בו נהג נאשם 3. הנאשמים 1 ו-3 נכנסו לדירה, באמצעות המפתח ששוכפל עבורם, הנאשם 3 עטה כפפות והחזיק לום, ואילו הנאשם 1 עקר את הכספת ממקומה. בשלב זה, נכנסו הנאשמים 1 ו-3 לרכב השוטר, ונפגשו עם הנאשם 2 אשר נהג ברכב בו נהג הנאשם. הנאשמים החליטו כי יפרצו את הכספת בא-רם. הנאשמים 2 ו-3 נסעו ברכב בו נהג הנאשם 3, ואחריהם נסעו השוטר והנאשם 1. בהמשך, פרצו הנאשמים את הכספת, חילקו את השלל, וכן השליכו כפפות, כובע ושמיכה, אשר שימשו אותם בביצוע ההתפרצות.

נסיבות ביצוע העבירות פורטו בהרחבה, בין היתר, בשל אופי טיעוני הצדדים בהתאם להסדר הטיעון.

3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות התפרצות וגניבה בלבד, תוך הסכמת המאשימה כי השוטר שיתף פעולה עם הנאשמים בביצוע ובתכנון העבירות, לרבות מתן מפתח לדירה והצבעה עליה.

4. טרם הטיעונים לעונש התקבלו תסקירים בעניינם של הנאשמים:

א. מהתסקיר בעניינו של נאשם 2 עולה כי הוא נשוי ואב לשישה ילדים, עבד במשך כ-15 שנים בעסק לממכר ציפורים, ושימש כמפרנס העיקרי של משפחתו והוריו. הנאשם 2 שלל כל שימוש בסם, אך בבדיקה נמצאו שרידי סם מסוג קוקאין. שירות המבחן התרשם כי הנאשם קיבל אחריות חלקית בלבד על מעשיו, ופעל במקרה זה, מתוך נטייתו שלא לשקול את חומרת מעשיו והשלכותיהם, קושי בדחיית סיפוקים, שימוש בחומרים משני תודעה, וכן מתוך מניע כלכלי. הנאשם 2 הסתבך בפלילים מגיל צעיר, וצבר לחובתו 9 הרשעות קודמות בעבירות שונות. שירות המבחן המליץ על השתתפות עונש מאסר בפועל, אשר ישקול את חשיבות הנאשם למשפחתו.

ב. מהתסקיר בעניינו של נאשם 3 עולה כי הוא נשוי ואב לשבעה ילדים, ועובד כאינסטלטור. בגיל 17 התייתם מאביו, והחל לקחת חלק בפרנסת ביתו. הנאשם 3 קיבל אחריות על ביצוע העבירה, ושירות המבחן התרשם כי אינו מצמצם את המיוחס לו. בנוסף, מדובר בנאשם הנעדר דפוסי עבריינות מושרשים, אשר הרקע להתנהגותו, התפתות כלכלית, אינו מאפיין את התנהגותו בדרך כלל. נוכח כל האמור, המליץ שירות המבחן להטיל עליו מאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה ציינה את הנסיבות החמורות של המקרה, המאופיין בתכנון מוקדם, הצטיידות באביזרים, עקירת הכספת והסכום שנגנב. לאחר שהיפנתה לפסיקה, עתרה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. לגבי הנאשם 2, ציינה המאשימה את עברו הפלילי וכן את התרשמות שירות המבחן. לפיכך, טענה כי נמצא ברף הגבוה של המתחם, ועתרה להשית עליו 34 חודשי מאסר, קנס ופיצוי בסכום שנגנב מהכספת. לגבי הנאשם 3, נוכח העדר עבר פלילי והתסקיר החיובי, עתרה להשית עליו מאסר למשך 20 חודשים, לצד ענישה נלווית דומה לזו שהתבקשה לגבי הנאשם 2.

6. בא כוח נאשם 2, טען כי מדובר בסוכן מדיח, עובדה בעלת משמעות רבה לעונש. פעולת הסוכן תרמה תרומה מכרעת לביצוע ההתפרצות ע"י הנאשמים, אשר לא היו נחשפים אליה ומבצעים את העבירה, לולא פעילותו. עוד טען, כי יש לשקול לקולא את העובדה שהדירה היא "דירת מלכוד" של המשטרה, בשונה מבית של אזרחים, וכן העובדה שלא נעשה שימוש באלימות. הסנגור סבר כי עברו הפלילי של הנאשם אינו רלוונטי בנסיבות העניין, ולעומת זאת יש לתת משקל משמעותי לקבלת האחריות על ידו. לעונש אשר יוטל על הנאשם השפעה רבה על משפחתו, אשר ניזוקה קשות מהתנאים המגבילים שפגעו בפרנסת המשפחה. בנסיבות אלה, טען כי לנאשם אין עבר פלילי המשפיע לעניין העבירות שבפניו. לפיכך, עתר להסתפק במאסר שירוצה בעבודות שרות.

הנאשם 2 ציין, כי נקלע לחובות משמעותיים בשל מעצר הבית אשר מנע ממנו לעבוד.

7. בא כוחו של הנאשם 3, הדגיש את חלקו של השוטר אשר שידל, לדעתו, את הנאשמים לביצוע העבירה. הסנגור הדגיש את חלקו הקטן של הנאשם 3 באירוע, ביחס לשאר הנאשמים, כאשר הצטרף לאחר התכנון המוקדם והיציאה למקום. עוד ציין לזכותו, את הודאתו, עברו הנקי, היותו אב ל-7 ילדים ומפרנס יחיד, וכן לתסקיר החיובי ולהמלצת שירות המבחן. הסנגור טען למתחם ענישה הנע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות, למאסר קצר בפועל, ועתר לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

הנאשם 3 הביע את צערו על ביצוע העבירה, וטען כי זו לא היתה עבירה מתוכננת.

מתחם הענישה

8. עבירות רכוש פוגעות בקניינו של אדם, ובתחושת בטחונו האישי. בביצוע עבירת התפרצות לבית מגורים, פוגע הפורץ באופן בוטה בזכות המתלונן לבטחון בביתו-מבצרו, ובפרטיותו, שלו ושל בני ביתו. באופן דומה, בעבירת הגניבה נגרמת למתלונן, מעבר לפגיעה הקניינית, פגיעה בפרטיותו ובבטחונו האישי. עוד יש להדגיש, את פוטנציאל הסכנה הקיים בביצוע עבירות אלה, כאשר אין לדעת האם וכיצד יתפתח עימות בין הפורץ לבין דיירי הבית, עימות המסתיים לא פעם בתוצאות קשות (ראו התייחסות כב' השופט מלצר, להיבטים השונים הקיימים בעבירת התפרצות לדירה, במסגרת ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה**, (21.12.2008)).

במקרה הנדון, אין המדובר בדירה ששימשה בפועל למגורים, אלא בדירה שהוחזקה על ידי המשטרה. יחד עם זאת, הנאשמים לא היו מודעים לכך, ואף ידעו כי במקום מתגורר מעסיקו של השוטר. עוד יש להתייחס למידת הנזק שנגרם, הוא סכום הכסף שנגנב על ידי הנאשמים. אשר לסכנה להתלקחות האירוע עם דיירי הבית - נכון הדבר שבנסיבות אלה לא דר אדם במקום, ואולם הנאשמים לא היו מודעים לכך, ובנוסף - בהחלט יכול היה

עמוד 3

להתפתח אירוע אלים עם הדורים בסמוך לדירה, אשר היו נתקלים באותם פורצים.

אינני מקבל את טיעוני הסנגורים, לגבי הדחת הנאשמים ושידולם: בהתאם לעובדות כתב האישום, השוטר צעד עקב בצד אגודל במקרה זה, והכל לאחר פניות מצד הנאשמים, תוך צורך אף בדברוננו (ראו עובדות כתב האישום). יחד עם זאת, אין ספק כי מדובר במקרה חריג ויוצא דופן, בו השוטר נוטל חלק בלתי נפרד בתכנון העבירות ובביצוען, מספק את הכלי להתפרצות ומצביע על הדירה המיועדת לכך. מקרה זה יוצא דופן בשדה עבירות התפרצות לבית מגורים, כאשר אף הדירה לא שימשה למגורים בפועל, אלא הוחזקה על ידי המשטרה. לעובדות אלה יש לתת משקל לקולא.

9. יש לאבחן בין נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם 2 והנאשם 3: הנאשם 2 היה הוגה ביצוע העבירה החל מתחילתה, כחודש וחצי עובר לביצועה; הנאשם 2 פנה אל השוטר, הציע לו לברר היכן מתגורר מעסיקו והיכן מחזיק את כספו; הסביר לשוטר כי זקוק להתפרצות בשל מצבו הכלכלי הקשה; גייס את הנאשמים האחרים לביצוע המעשה; המשיך והתקשר אל השוטר לברר כיצד מתקדמות ההכנות; נטל חלק פעיל בהתפרצות, אשר התמשכה זמן רב, תוך התמדה ותעוזה. מדובר בהתנהלות מתמשכת, לאורך זמן, תכנון, מחשבה תחילה, התמדה בביצוע, ועקירת כספת בה רכוש משמעותי. בחינת חלקו של הנאשם 2 ביחס לחלקו של הנאשם 1, מעלה כי לא קיים שוני מהותי בנסיבות ביצוע העבירה של שניהם. עניינו של הנאשם 1 נדון בבית המשפט המחוזי, במסגרת צרוף תיקים, שם קבע כב' השופט יועד הכהן, לאחר שבחן את כל רכיבי מתחם הענישה, לרבות נסיבות המיוחדות של מקרה זה, מתחם הנע בין 8 ל-36 חודשי מאסר (ת"פ (מחוזי י-ם) 17459-04-14, **מדינת ישראל נ' דיאא חסן יוסף**, (25.3.15), פסקה 71).

לאחר שבחנתי את הפסיקה אליה היפנה בא כח הנאשם 2, אשר עוסקת בנסיבות שונות, ללא תכנון מתמשך ותעוזה כפי המקרה הנדון, אני קובע כי יש לאמץ את מתחם הענישה שקבע כב' השופט יועד הכהן לגבי הנאשם 1, אף לגבי הנאשם 2.

לפיכך, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי הנאשם 2 נע בין 8 ל-36 חודשי מאסר, מאסר מותנה, וקנס הנע בין 2,000 ל-10,000 ₪.

לעומת הנאשם 2, חלקו של הנאשם 3 הינו פחות באופן משמעותי: בהתאם לעובדות כתב האישום, לא הוצגה כל ראיה כי הנאשם 3 היה שותף לתכנון המוקדם המתמשך והמשמעותי, לשם ביצוע העבירה. חלקו של הנאשם 3 בכתב האישום, מתחיל לאחר שהנאשמים 1 ו-2 נמצאו בתוך הדירה, וגילו כי אינם יכולים לעקור את הכספת ללא אמצעים. בשלב זה, התקשרו אל הנאשם 3 וביקשו ממנו לום. בהמשך, פגשו אותו בסמוך לדירה, וקיבלו ממנו מברג, אשר אף הוא לא סייע בידם, לאחר נסיון נוסף שביצעו. רק בשלב זה, ולאחר שהצטיידו שוב, הפעם בלום, נכנס הנאשם 3 לדירה יחד עם הנאשם 1. יש לראות את חלקו של הנאשם 3, בהתאם לאמור לעיל, במנותק מחלקם של הנאשמים 1 ו-2, אשר עסקו בתכנון ובקידום ההתפרצות, משך מספר שבועות, וספק אם היו יוצרים קשר עם הנאשם 3 לולא נכשלו בשני נסיונותיהם הראשונים, בביצוע הגניבה.

בנסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, כאמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי הנאשם 3, נע בין מאסר למשך 6 חודשים שירוצה בעבודות שרות, ועד מאסר בפועל למשך 30 חודשים, מאסר מותנה, וקנס כספי הנע בין 1,000 ל-7,500 ₪.

העונש המתאים - נאשם 2

עמוד 4

10. הנאשם 2 הודה במיוחס לו בבית המשפט, אולם שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצמצם ממידת אחריותו, נוטה לפעול ללא שישקול את חומרת מעשיו, מתקשה בדחיית סיפוקים, וכן פועל מתוך מניע כלכלי. עוד יש לתת משקל לעובדה שהנאשם 2 הכחיש כל שימוש בסם, אולם בבדיקה נמצאו שרידי קוקאין, זאת כרקע נוסף לביצוע העבירות. אין ספק כי נסיבות אלה מחייבות ענישה של מאסר ממושך. יחד עם זאת, יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בבית המשפט, וכן את מידת ההשפעה של מאסר עליו, ועליו משפחתו הקרובה. בנתונים אלה יש כדי לצמצם במידת המאסר שיוטל עליו. עוד יש להתחשב בתקופה הממושכת בה שהה במעצר בית מלא. המאשימה טענה לעברו הפלילי במגוון עבירות, אך יש לשקול את העובדה שלמעט הרשעתו האחרונה בגין ציד אסור - הרשעתו הקודמת הינה בגין עבירה משנת 2006. לנאשם 2 אכן קיים עבר פלילי, אולם אין המדובר ברישום פלילי מכביד מאד, וכן זוהי הרשעתו הראשונה בעבירה של התפרצות לבית מגורים.

11. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים 2.4.14 ל- 9.4.14.

ב. מאסר למשך 8 חודשים, אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר למשך 4 חודשים, אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. קנס בסך 7,000 ₪ או שלושה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים החל מיום 1.8.15 ומידי חודש בחודשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ה, 18 מאי 2015, במעמד הצדדים.